

воюваха вписването въ паметния исторически С.-Стефански договоръ политическия завѣтъ на България. Тоя свещенъ завѣтъ християнска Европа искаше да унищожи въ Берлинъ и уви! тя успѣ, но тоя нейнъ успѣхъ е врѣмененъ. . .

Въ дѣйността на графа Игнатиевъ има цѣла редица важни моменти, които свидѣлствуватъ за неуморното разточаване на енергия, умѣние, за глѣбоката вѣра въ успѣшното изврѣшване на дѣла за благото на българския народъ. Тая редица дѣла прославиха името на графа Игнатиевъ прѣдъ цѣлия образованъ свѣтъ.

Ние ще отминемъ подробноститѣ на неговата борба въ Европейската конференция въ Цариградъ 1876 год., слѣдъ оная грозна сѣчь и огънь, които свирѣлствуваха въ нашата земя; еднакво ще отминемъ и бѣгло знаменитото заминуване на графа Игнатиевъ по Европа въ началото на 1877 година, когато нему биде възложена дипломатическата мисия да убѣди двороветъ, да упражнятъ по-енергическо въздѣйствие върху Портата за изпълнение рѣшенията на конференцията.

Вслѣдствие на тия дипломатически усилия бѣше подписанъ Лондонския протоколъ — 9-й мартъ 1877 год., който, както затова говорихме на друго мѣсто, не биде приетъ отъ Портата и света Русия бѣ принудена да напусне мирното въздѣйствие и съ силата на оржжието подѣ освободителната война, увѣнчана съ възкреса на България изъ гроба на петвѣковното робство.

Това събитие се завърши, макаръ и не напълно споредъ начертанията въ С.-Стефано, но за това сж виновни други фактори, противоположни на славянскитѣ интереси.